

Sygn. akt II K 363/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zabrze – Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adam Krukowski

Protokolant: Katarzyna Kulik

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej ---

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 30 sierpnia 2016 roku i 29 września 2016 roku

sprawy

W. D. (D.), urodz. (...) w B.,

syna W. i E.

oskarżonego o to, że:

w dniu 9 lutego 2016 roku w Z. prowadził pojazd mechaniczny marki A. (...) o numerach rej (...) w ruchu lądowym znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci delta 9-tetrahydrokannabinolu w stężeniu 6,9 ng/ml oraz kwasu delta 9 tetrahydrokannabinolu w stężeniu 58,3 ng/ml

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

1. uznaje oskarżonego W. D. za winnego tego, że w dniu 9 lutego 2016 roku w Z. prowadził pojazd mechaniczny marki A. (...) o numerach rejestracyjnych (...) w ruchu lądowym, znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci 9-tetrahydrokannabinolu tj. delta 9 - (...) (badanie krwi wykazało w niej obecność delta 9-tetrahydrokannabinolu w stężeniu 6,9 ng/ml oraz kwasu delta 9 tetrahydrokannabinolowego w stężeniu 58,3 ng/ml) tj. występku z art. 178 a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178 a § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;
3. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000,00 zł (pięciu tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust 1 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w kwocie 1.047,10 zł (jeden tysiąc czterdzieści siedem złotych i dziesięć groszy) oraz opłatę w kwocie 120,00 zł (sto dwadzieścia) złotych.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy w Zabrze ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lutego 2016 r. W. D., który nigdy nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi prowadził samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność jego kolegi. Jadąc drogą krajową (...) w Z. od strony G. w kierunku B. w towarzystwie pasażera Ł. L. oskarżony przekroczył dozwoloną prędkość o 56 km/h. W związku z powyższym przed godziną 18:00 został zatrzymany do kontroli przez patrol policji w składzie (...), poruszający się tą drogą nieoznakowanym radiowozem wyposażonym w wideo rejestrator. W trakcie kontroli funkcjonariusz Ł. C. wyczuł z ust oskarżonego zapach palonej marihuany oraz zauważył w jego wyglądzie i zachowaniu symptomy wskazujące, iż może on znajdować się pod wpływem środka odurzającego. Oskarżony miał bowiem poszerzone źrenice, rozbiegany wzrok, miał suche usta i zachowywał się nerwowo. Na pytanie funkcjonariuszy policji oskarżony przyznał, iż godzinę wcześniej palił marihuanę. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 37-41 tom I i 28 tom II, zeznania świadka Ł. C. – k. 44-45 tom I i 28 tom II)

W związku z powyższym funkcjonariusze policji dokonali przeszukania samochodu którym poruszał się oskarżony oraz odzieży oskarżonego i pasażera pod kątem posiadania środków odurzających z wynikiem negatywnym. Po zabezpieczeniu pojazdu przez wskazaną przez oskarżonego osobę tj. D. G. oskarżony W. D. został przewieziony do K. w Z. gdzie o godzinie 18.40 został poddany badaniu stanu trzeźwości przy pomocy urządzenia elektronicznego Alkometr A 2.0 z wynikiem 0,00 mg/l. Następnie oskarżony został przewieziony do Komisariatu Autostradowego Policji w G. gdzie o godzinie 19:18 pobrano od oskarżonego próbki śliny w celu przeprowadzenia badania na urządzeniu D. Test 5000 jednak okazało się, że przeprowadzenie badania nie jest możliwe albowiem urządzenie było niesprawne. Następnie policjanci udali się z oskarżonym do Szpitala (...) w K. przy ul. (...), gdzie o godzinie 19:55 pobrano od oskarżonego krew. Po powrocie do K. w Z. i wykonaniu pozostałych czynności oskarżonego zwolniono do domu. (dowód: zeznania świadka Ł. C. k. 44-45 tom I i 28 tom II, zeznania świadka D. G. – k. 58-59 tom I i 30 tom II, protokół z przebiegu stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym - k. 2 tom I, protokół badania śliny – k.3 tom I, protokoły przeszukania osoby – k. 4-5 i 8-9 tom I, protokół przeszukania samochodu – k. 6-7 tom I, protokół pobrania krwi – k. 11 i 29 tom I)

Przeprowadzone badanie toksykologiczne pobranej od oskarżonego krwi wykazało w niej obecność środków odurzających z grupy kannabinoli tj. delta 9-tetrahydrokannabinolu w stężeniu 6,9 ng/ml (delta9 - (...)) oraz kwasu delta 9-tetrahydrokannabinolowego w stężeniu 58,3 ng/ml. Zarówno w chwili zatrzymania jak i w chwili pobrania krwi oskarżony znajdował się pod działaniem (pod wpływem) delta 9-tetrahydrokannabinolu tj. delta 9 - (...) czyli substancji psychotropowej z grupy II –P stanowiącej aktywny składnik ziela lub żywicy konopi zaliczanego do środków odurzających z grupy 1-N. (dowód: opinia toksykologiczna wraz z opinią uzupełniającą – k. 30-33 tom I).

Oskarżony ma obecnie 35 lat. Posiada podstawowe wykształcenie, jest ojcem jednego dziecka – córki w wieku 18 miesięcy, która pozostaje na utrzymaniu oskarżonego oraz jego partnerki. Oskarżony obecnie pracuje w firmie (...) w B. jako nadzorca terenu i zarabia około 2000 zł miesięcznie brutto. Oskarżony był do tej pory pięciokrotnie karany sędziwnie w tym dwukrotnie na kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Oskarżony odbywał kary pozbawienia wolności. Oskarżony w chwili popełnienia przestępstwa miał chorą matkę. (dowód: zeznania świadka D. G. k. 30 tom II, dane osobopoznawcze - k. 37-38 tom I, dane o karalności oskarżonego - k. 55 i 62 tom I)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy w Zabrze ustalił w oparciu wskazane wyżej dowody.

Oskarżony W. D. w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. W toku dochodzenia złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym, które przed Sądem podtrzymał w całości.

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne w całości albowiem znajdowały one odzwierciedlenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznań świadków oraz dokumentów urzędowych a także w opinii toksykologicznej.

Jako wiarygodne uznał sąd także zeznania świadka Ł. C., bowiem wersja zdarzeń przez niego podana jest spójna i logiczna, zaś sam stan w jakim oskarżony prowadził pojazd znajduje potwierdzenie w dowodzie o charakterze

zobiektywizowanym, tj. opinii toksykologicznej. Zeznania tego świadka były konsekwentne i korelowały z dowodami w postaci stosownych protokołów z wykonanych czynności.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka D. G.. Świadek ten konsekwentnie zeznawał w zakresie informacji o zdarzeniu i pomimo, iż jest kolegą oskarżonego zeznając na temat jego warunków i właściwości osobistych w ocenie Sądu zachował obiektywizm.

Odnosząc się do pozostałego materiału dowodowego wskazać należy, iż również protokoły stanowiąc urzędowe poświadczenie okoliczności nimi stwierdzonych nie budziły wątpliwości Sądu co do swej autentyczności i prawdziwości. Nie były również kwestionowane przez oskarżonego. Dlatego też Sąd obdarzył je w pełni wiarą.

Sąd za wiarygodne uznał również informacje o osobie z Krajowego Rejestru Karnego. Dokumenty te pochodzą bowiem od kompetentnych instytucji i sporządzone zostały w zakresie ich działania.

Sąd czynił ustalenia faktyczne również w oparciu o treść opinii toksykologicznej i opinii uzupełniającej albowiem była ona pełna jasna i nie zawierała sprzeczności. Została sporządzona przez fachową instytucję specjalistyczną. Opinia ta nie była kwestionowana przez strony postępowania.

W oparciu o całokształt zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego, Sąd Rejonowy w Zabrze zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala jednoznacznie, bez żadnych wątpliwości, przyjąć, iż oskarżony W. D. dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 9 lutego 2016 roku w Z. prowadził pojazd mechaniczny marki A. (...) o numerach rejestracyjnych (...) w ruchu lądowym, znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci 9-tetrahydrokannabinolu tj. delta 9 - (...) (badanie krwi wykazało w niej obecność delta 9-tetrahydrokannabinolu w stężeniu 6,9 ng/ml oraz kwasu delta 9 tetrahydrokannabinolowego w stężeniu 58,3 ng/ml) czym wyczerpał znamiona występku z art. 178 a § 1 k.k. Zgodnie z brzmieniem art. 178a § 1 k.k. kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Ponieważ oskarżony w dniu 9 lutego 2016 r. kierował samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej (...) oczywistym było, że poruszał się pojazdem mechanicznym, którym jest każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem.

Jadąc natomiast ulicą DK – 88 w Z. prowadził pojazd mechaniczny po drodze publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych / tekst jedn. Dz. U. 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm. /. Przeprowadzając z art. 178a § 1 k.k. można dopuścić się zaś wszędzie tam, gdzie ruch lądowy się faktycznie odbywa, w tym co oczywiste na drodze publicznej / art. 1 ust. 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym /.

Mając na uwadze treść opinii toksykologicznej nie budził również wątpliwości fakt, iż oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny znajdował się pod działaniem tj. pod wpływem środka odurzającego z grupy 1-N, wskazanego w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r. Opinia ta jest w tym zakresie kategoriowa i jak wynika z jej treści uwzględnia ona zarówno uzyskany wynik badania krwi jak również relacje i obserwacje funkcjonariuszy policji na temat zachowania oskarżonego i jego wyglądu bezpośrednio po zatrzymaniu do kontroli.

Co do znamienia strony podmiotowej czynu oskarżonego, to należy wskazać, że oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Mając świadomość palonej marihuany, zdecydował się jednak w niedługim czasie po jej wypaleniu na prowadzenie samochodu po drodze publicznej. Jako osoba dorosła i świadoma wpływu działania ziela konopi na ludzki organizm musiał on mieć pełną świadomość swojego stanu oraz tego, że nie powinien prowadzić samochodu.

Reasumując, oskarżony W. D. swym zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona występku wskazane w treści § 1 art. 178a k.k.

Mając na względzie powyższe nie budziło również wątpliwości przypisanie winy oskarżonemu, a to i z tego względu, iż nie ujawniły się w toku postępowania żadne okoliczności wykluczające możliwość zawinienia jego zachowania. Oskarżony jest bowiem osoba dorosłą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności karnej. Wszelkie zakłócenia zdolności rozpoznania znaczenia sytuacji, w której się znajdował, jak i jej prawnego wartościowania oraz w związku z nimi pokierowania swoim postępowaniem, w sytuacji gdy oskarżony znalazł działanie środka odurzającego na swój organizm, nie mogły po myśli art. 31 § 3 k.k. uchronić go przed pociągnięciem do odpowiedzialności karnej, względnie jej konsekwencje dla niego w zakresie wymiaru kary pomniejszyć albowiem oskarżony sam wprowadził się w stan odurzenia. Oskarżony nie znajdował się w żadnej sytuacji atypowej, która mogłaby usprawiedliwiać jego zachowanie. Podnoszona przez świadka okoliczność, że oskarżony przeżywał chorobę matki w żaden sposób nie usprawiedliwiała zachowania oskarżonego w postaci prowadzenia pojazdu mechanicznego. Zresztą sam oskarżony na tę okoliczność ani w postępowaniu przygotowawczym ani przed Sądem nie powoływał się.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k., biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności zarówno przedmiotowe i podmiotowe, obciążające i łagodzące oraz kierując się w pierwszej kolejności nakazem jej dostosowania do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Sąd na mocy art. 178a § 1 k.k. skazał W. D. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu orzeczona kara pozbawienia wolności jest adekwatna do popełnionego przestępstwa, odpowiadając stopniowi winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu, a nadto uwzględnia jego wcześniejszą wielokrotną karalność, wykazującą wysoce lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego. Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara w sposób właściwy wpłynie na zachowanie sprawcy w szczególności w zakresie oddziaływania wychowawczego, zapobiegając ponownemu popełnieniu przez W. D. przestępstwa. Jednocześnie orzeczona kara spełni swoje cele w aspekcie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zwłaszcza poprzez ukazanie braku pobłażania na prowadzenie przez kierujących pojazdami mechanicznymi pod wpływem środków odurzających. Kierowanie pojazdem mechanicznym przez osobę odurzoną jest wysoce naganne i stanowi naruszenie podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu. W ocenie Sądu na niekorzyść oskarżonego przemawiają także inne okoliczności popełnionego przestępstwa, niestanowiące jego znamion, natomiast w sposób oczywisty wpływające na stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu pojazdów i innych uczestników tego ruchu jaki spowodował oskarżony. Nie można bowiem zdaniem Sądu tracić z pola widzenia, iż oskarżony palił marihuanę niedługo przed rozpoczęciem jazdy samochodem a znajdując się pod wpływem tego środka odurzającego prowadził pojazd mechaniczny jedną z głównych dróg Z. o dużym natężeniu ruchu przekraczając dozwoloną prędkość o ponad 50 km/h. Ponadto prowadząc samochód osobowy w taki sposób nie posiadał on odpowiednich kwalifikacji do prowadzenia pojazdów mechanicznych albowiem nigdy nie posiadał prawa jazdy. Uwzględniając powyższe oraz wcześniejszą wielokrotną karalność oskarżonego Sąd uznał, iż wymierzenie mu kary łagodniejszej niż 6 miesięcy pozbawienia wolności byłoby nieadekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego i wręcz demoralizujące. Wymierzona oskarżonemu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności jest w rozpoznawanym przypadku odpowiednia, z uwagi na wysoce naganne zachowanie oskarżonego, bardzo wysoki stopień wywołanego zagrożenia bezpieczeństwa w komunikacji i brak jakiegokolwiek poprawy wynikającej z poprzednich skazań. Należy stwierdzić, iż swoim zachowaniem oskarżony wykazuje rażąco lekceważący stosunek nie tylko do obowiązującego porządku prawnego, ale także do powszechnie akceptowalnych norm społecznych i zasad moralnych. Paląc marihuanę i prowadząc pod wpływem środka odurzającego pojazd mechaniczny w sposób niezgodny z zasadami ruchu drogowego oskarżony okazał brak szacunku nie tylko dla własnego zdrowia i życia, ale także wobec tych dóbr każdego potencjalnego uczestnika ruchu drogowego.

Jako okoliczność o charakterze łagodzącym, Sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie szczyrych wyjaśnień co spowodowało, iż Sąd nie decydował się na wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze zbliżonym do górnej granicy ustawowego zagrożenia.

Uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego, okoliczność, iż W. D. nie skorzystał z danych mu szans w postaci warunkowego zwieszenia poprzednich kar i ponownie popełnił przestępstwo, wskazuje zdaniem Sądu na fakt, iż resocjalizacja oskarżonego winna odbywać się w warunkach zakładu karnego i wyklucza orzeczenie wobec niego kary o charakterze wolnościowym. Jedynie efektywne wykonanie kary w orzeczonym przez Sąd rozmiarze, może zapewnić przestrzeganie przez oskarżonego porządku prawnego w przyszłości i wyeliminować jego powrót do przestępstwa. Oskarżony W. D. pomimo wcześniejszych skazań nie wyciągnął z nich oczekiwanych wniosków w zakresie prewencji szczególnej. Wobec tego zdaniem Sądu niezbędnym jest ponowne przeprowadzenie względem oskarżonego w warunkach izolacji procesu wdrażania go do przestrzegania porządku prawnego, doprowadzając proces wychowawczy i resocjalizacyjny do pozytywnego rezultatu. Orzeczona kara 6 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności spełni również cel zapobiegawczy, jak i w sposób właściwy kształtować będzie świadomość prawną społeczeństwa.

W razie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione przez osobę uczestniczącą w ruchu znajdującą się pod wpływem środka odurzającego obligatoryjne było orzeczenie na podstawie art. 42 § 2 k.k. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. Zakaz ten zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. wymierza się na okres nie krótszy niż 3 lata. Sąd wymierzył oskarżonemu ten środek karny w dolnej granicy uznając, iż taki okres będzie wystarczający aby spełnić swoją wychowawczą rolę wobec oskarżonego jak i w zakresie zabezpieczenia innych uczestników ruchu drogowego.

Na mocy art. 43a § 2 k.k. dla wzmocnienia dolegliwości wynikających ze skazania, Sąd orzekł również obligatoryjne w takim przypadku świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, którego wysokość 5000,00 zł.

Równocześnie Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w tym wydatków jakie spowodował swoim nagannym zachowaniem w postaci popełnionego przestępstwa.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.